

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 191

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 martie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 7 din 14 ianuarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 10 alin. (1 ¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001.....	1-5	254.	— Hotărâre privind aprobarea activităților și amplasamentelor punctelor de lansare ale Unității-pilot de combatere a căderilor de grindină Prahova, pentru etapa a IV-a — 2003 a Programului de realizare a Sistemului național anti-grindină și de stimulare a precipitațiilor	8-10
Decizia nr. 53 din 6 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă	6-7	255.	— Hotărâre pentru aprobarea Statutului antrenorului	10-13
			ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI	
		91.	— Decizie privind concentrarea economică realizată de LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A prin dobândirea controlului unic direct asupra Societății Comerciale LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 7

din 14 ianuarie 2003

referitoare excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Aurelia Popa — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continent Marine Enterprise” — S.A. din București în Dosarul nr. 497/2002 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde avocatul Doru Băjan pentru autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor Legii nr. 506/2001 și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001. Se arată că asupra excepției de neconstituționalitate a acestor prevederi legale Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 266/2002, aceasta fiind respinsă ca neîntemeiată. Această practică a Curții ar trebui însă, în opinia autorului excepției, schimbată, deoarece în decizie sunt recunoscute efectele Deciziei nr. 1/1995, inaplicabile în materia contenciosului administrativ. Totodată, se consideră că, în condițiile în care Legea nr. 29/1990 este lege organică, Legea nr. 506/2001, fiind adoptată ca lege ordinară, este neconstituțională în raport cu prevederile art. 74 alin. (1) din Constituție. De asemenea, se arată în subsidiar că art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 sunt neconstituționale, deoarece prevăd ca judecata reglementată de aceste texte să se facă cu participarea procurorului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că Legea nr. 506/2001 este un act normativ care excede domeniului contenciosului administrativ. Totodată, se arată că prin participarea procurorului la judecarea acțiunilor în contenciosul administrativ promovate în baza Legii nr. 506/2001 nu se ajunge la „o inegalitate a armelor”. Procurorul apără legalitatea, interesul public, iar nu interesele unei anumite părți. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că dispozițiile Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 și ale art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 497/2002, **Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și a celor ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 506/2001**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continent Marine Enterprise” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Legea nr. 506/2001 „a fost adoptată cu violarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituție, raportat la

art. 72 lit. j) din Constituție”, întrucât, prin introducerea participării procurorului la soluționarea litigiilor de contencios administrativ, având ca obiect plângerile formulate în materie de impozite și taxe, a fost modificată o lege organică, Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, deși Legea nr. 506/2001 a fost adoptată cu procedura prevăzută de art. 74 alin. (2) din Constituție pentru legile ordinare.

În subsidiar, autorul excepției susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, referitoare la participarea reprezentantului Ministerului Public la judecarea unor cauze, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 506/2001. În legătură cu acest aspect, se consideră că prin regimul derogatoriu instituit în cazul litigiilor de contencios fiscal prevăzute de cele două texte criticate, față de celelalte cauze de contencios administrativ, se încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție și cele ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deși nu există o justificare obiectivă și rezonabilă pentru această diferențiere. Se apreciază totodată că „procurorul nu se află în situația obiectivă care să-i permită exercitarea funcției sale sub condiția absolută de imparțialitate, pe care o impune art. 131 din Constituție, întrucât el este un organ al puterii executive, respectiv al Ministerului Justiției, așa cum, de altfel, a fost confirmat și de Curtea Constituțională, în Deciziile nr. 73 din 4 iunie 1996, nr. 96 din 24 septembrie 1996 și nr. 339 din 18 iulie 1997”. În aceste condiții, consideră autorul excepției, este justificată „temerea rezonabilă că reprezentantul Ministerului Public se va alătura poziției organului executiv care este parte în proces”. În legătură cu sintagma „temere rezonabilă”, autorul excepției face referire la sensul conferit de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, „de temere care poate fi justificată în mod obiectiv cu privire la lipsa imparțialității” (Hotărârea din 25 iunie 1992, *Cauza Thorgerison contra Islandei*, și Hotărârea din 24 mai 1989, *Cauza Hanschild contra Danemarcei*).

De asemenea, autorul excepției susține că „prin normele de la art. 10 și 12 ale Ordonanței de urgență nr. 13/2001 se ajunge practic la riscul unei suprareprezentări «de facto» a statului (a executivului) în proces, mai întâi de către organul emitent al actului atacat, iar apoi de către procuror, la fel membru al executivului”, ceea ce este de natură să aducă atingere flagrantă „principiului echilibrului (egalității) armelor prevăzut de art. 6 alin. 1 al Convenției privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”. În același timp, în concepția autorului excepției, „suprareprezentarea statului în procesele în care acesta are un interes (este parte) este de natură să sugereze judecătorilor să încline balanța în favoarea acestuia sau este, în orice caz, de natură să trezească justițabiilor temerea rezonabilă că un asemenea fapt s-a produs”.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât Legea nr. 506/2001 „nu influențează caracterul de lege organică al Legii privind contenciosul administrativ, fiind respectate prevederile art. 74 alin. (1) și art. 72 lit. j) din Constituție”. Referitor la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001, acestea privesc „soluționarea contestațiilor formulate împotriva măsurilor dispuse prin acte de control sau impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, dispuse în cadrul competențelor legale ale acestora, contestațiile fiind

căi administrative de atac al actelor de control sau impunere“.

În legătură cu dispozițiile art. 10 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 506/2001, prin care s-a stabilit participarea reprezentantului Ministerului Public la judecarea de către instanța de judecată a căii de atac împotriva deciziilor de suspendare a soluționării cauzei de către organul financiar, atunci când există indiciile săvârșirii unei infracțiuni, la judecarea căilor de atac împotriva deciziilor direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, precum și împotriva deciziilor Ministerului Finanțelor Publice, instanța apreciază că acestea nu încalcă principiul independenței judecătorilor, prevăzut la art. 123 alin. (2) din Constituție. Totodată, instanța arată că, potrivit art. 130 alin. (1) din Constituție, în activitatea judiciară Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Or, participarea procurorului în cauzele respective reprezintă „o garanție și un suport legal real în apărarea interesului public“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată, în esență, că „prevederile art. 3 din Legea nr. 29/1990 exclud din competența instanțelor de contencios administrativ soluționarea cererilor referitoare la impozite și taxe, acestea neintrând în domeniul de reglementare al Legii contenciosului administrativ. Astfel, Legea nr. 506/2001 apare ca lege specială în raport cu Legea contenciosului administrativ, stabilind o procedură specială de rezolvare a contestațiilor în materia impozitelor și taxelor, în raport cu cea stabilită de Legea nr. 29/1990“. În consecință, opinează Guvernul, aprobarea Legii nr. 506/2001 conform procedurii legislative prevăzute de art. 74 alin. (2) din Constituție nu încalcă aceste prevederi constituționale.

În legătură cu invocarea neconstituționalității dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind participarea reprezentantului Ministerului Public la soluționarea cauzelor prevăzute în cele două texte ale ordonanței, Guvernul consideră, de asemenea, că excepția este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că, potrivit dispozițiilor art. 130 alin. (1) din Constituție, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Ca atare, „este firesc ca acest rol să se concretizeze sub forma participării procurorului la judecarea proceselor“. Guvernul face referire, în acest sens, și la Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 4 ianuarie 1995 privind soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 din Codul de procedură civilă, prin care s-a stabilit că „rolul instanței de a soluționa procesul în care a fost sesizată, precum și independența judecătorilor și supunerea lor numai legii nu sunt afectate prin participarea procurorului la procesul civil și prin punerea de concluzii“, întrucât prevederile art. 130 alin. (1) din Constituție nu au în vedere „transformarea procurorului într-un avocat al uneia dintre părți“.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că raporturile dintre Ministerul Public și executiv, prevăzute la art. 131 din Constituție, ar afecta imparțialitatea procurorului, Guvernul apreciază că „rațiunea participării procurorului la soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice este tocmai reprezentarea intereselor generale ale societății“.

Referindu-se la invocarea încălcării prevederilor art. 6 alin. (1) și a celor ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Guvernul o consideră neîntemeiată, având în vedere că „procedura specială instituită prin dispozițiile legale criticate este justificată de interesul public“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 16 octombrie 2001.

În subsidiar, autorul excepției a invocat și neconstituționalitatea dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului 13/2001, astfel cum au fost modificate și completate prin pct. 3 și, respectiv, 5 ale articolului unic al Legii nr. 506/2001, texte care au următorul cuprins:

— Art. 10 alin (1¹): „*Decizia de suspendare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă. Judecata se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public. Soluția instanței este definitivă și irevocabilă.*“;

— Art. 12 alin. (1): „*Deciziile direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, precum și deciziile Ministerului Finanțelor Publice pot fi atacate la instanța de contencios administrativ competentă. Judecarea se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public.*“

1. Critica de neconstituționalitate a Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 vizează încălcarea dispozițiilor art. 74 alin. (1), raportat la art. 72 alin. (3) lit. j) din Constituție privind adoptarea legilor organice, considerându-se, de către autorul excepției, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 a modificat Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990. În această situație, potrivit susținerilor autorului excepției, legea pentru aprobarea ordonanței de urgență trebuia să fie adoptată conform procedurii prevăzute pentru legile organice, iar nu conform procedurii prevăzute de art. 74 alin. (2) din Constituție pentru legile ordinare, așa

cum rezultă din mențiunea cuprinsă în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 16 octombrie 2001.

Analizând această critică de neconstituționalitate, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 are ca obiect reglementarea procedurii de soluționare a contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice. Nici o prevedere a ordonanței de urgență nu dispune modificarea Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990. În ceea ce privește referirea pe care Legea nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 o face la instanța de contencios administrativ, aceasta este o dispoziție procedurală, cu caracter special, care nu are altă semnificație decât aceea de precizare a instanței competente să soluționeze categoria de litigii pe care cele două acte normative o reglementează și nicidecum de modificare a Legii contenciosului administrativ. Legiuitorul constituant a prevăzut că domeniul contenciosului administrativ va fi reglementat prin lege organică, iar, conform art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“. Rezultă deci că dispozițiile din Legea nr. 506/2001, potrivit cărora decizia de suspendare a procedurii prealabile, precum și deciziile direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București și deciziile Ministerului Finanțelor Publice pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, nu au caracter organic. De altfel, din întreaga sa reglementare rezultă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 506/2001, are ca obiect o procedură paralelă, dar diferită de procedura contenciosului administrativ. Această diferență este evidentă, având în vedere și natura specială a actelor la care se referă, termenele diferite de contestare a actelor, scutirea de taxa de timbru ș.a.

În consecință, Curtea nu poate reține susținerea autorului excepției potrivit căreia cele două acte normative criticate pentru neconstituționalitate ar fi adus modificări Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, pentru a fi necesară respectarea procedurii de adoptare a legilor organice prevăzute la art. 72 alin. (3) lit. j) din Constituție.

Curtea reține, de asemenea, că, potrivit art. 3 din Legea contenciosului administrativ, „*Cererile privitoare la stabilirea și scăderea impozitelor și a taxelor, precum și a amenzilor prevăzute în legile de impozite și taxe, se rezolvă de către organele prevăzute de legea specială și în condițiile stabilite de acestea*“. Or, din însăși această formulare a legii contenciosului administrativ rezultă că materia contenciosului financiar-fiscal este o materie separată, reglementată prin lege specială.

Întrucât, pe de o parte, potrivit art. 72 alin. (3) lit. j) din Constituție, numai contenciosul administrativ formează obiect de reglementare prin lege organică, iar nu și rezolvarea litigiilor în materie financiară și fiscală, care, în lipsa unei alte prevederi constituționale contrare, rămâne obiect al legii ordinare, iar, pe de altă parte, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, competența (inclusiv stabilirea căilor de atac) și procedura de judecată se stabilesc prin lege ordinară, Curtea constată că sub acest aspect Legea nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 este constituțională.

2. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate, formulată în subsidiar de autorul excepției, vizează dispozițiile art. 10 alin. (1¹) și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 506/2001, în ceea ce privește participarea reprezentantului Ministerului Public la soluționarea cauzelor prevăzute în cele două texte legale. Autorul excepției consideră că aceste prevederi legale contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 123 din Constituție, precum și celor ale art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994. Aceste dispoziții au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) din Constituție: „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

— Art. 123: „(1) *Justiția se înfăptuiește în numele legii.*
(2) *Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*“;

— Art. 16 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*“;

— Art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „*Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.*“

Toate aceste dispoziții sunt invocate de autorul excepției în legătură cu susținerea că participarea procurorului la judecarea cauzelor respective ar fi de natură să ducă la o suprareprezentare a statului, la o inegalitate a armelor între părțile procesului, întrucât procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției. Autorul excepției invocă, în acest context, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și dispozițiile constituționale ale art. 130 și cele ale art. 131 din Constituție, texte care au următorul conținut:

— Art. 130: „(1) *În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.*

(2) *Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii.*“;

— Art. 131: „(1) *Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.*

(2) *Funcția de procuror este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.*“

Analizând, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că cele două texte criticate nu conțin dispoziții de natură să instituie un tratament juridic inegal, discriminatoriu, pentru anumite categorii de

persoane. Dimpotrivă, din examinarea textelor criticate rezultă că, în toate cazurile, judecata se face în aceleași condiții, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, ceea ce dă expresie concretă rolului său în activitatea judiciară, consacrat de art. 130 din Constituție.

Pe de altă parte, dispozițiile criticate sunt corelate cu cele ale art. 45 alin. 4 din Codul de procedură civilă, conform căroră, „În cazurile anume prevăzute de lege, participarea și punerea concluziilor de către procuror sunt obligatorii”.

Această dispoziție din Codul de procedură civilă este conformă jurisprudenței Curții Constituționale, care a stabilit că „Procurorul nu este adversarul instanței și nici al vreunei din părți, el intervine în proces pentru a veghea la respectarea legii” (în acest sens este și Decizia nr. 1/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 11 aprilie 1995).

În ceea ce privește invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională reține că aceasta este nerelevantă, în condițiile în care nici una din hotărârile pronunțate cu privire la soluționarea excepției de față, menționate de autorul excepției, nu se referă la participarea procurorului în anumite procese, ci la imparțialitatea judecătorilor. De altfel, Curtea observă că textul art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se referă la dreptul la un proces echitabil, judecat de o instanță independentă și imparțială, într-un termen rezonabil. Or, participarea procurorului la judecarea unor procese nu poate influența, sub nici o formă, asupra imparțialității instanței de judecată. Pentru aceleași motive, este nerelevantă și invocarea, în susținerea excepției, a dispozițiilor art. 123 din Constituție.

De asemenea, Curtea nu poate reține ca temeinică nici argumentarea, în sprijinul susținerii excepției de neconstituționalitate, a deosebirilor dintre Legea nr. 29/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost aprobată, cu privire la participarea procurorului la judecarea cauzelor. Fiind două legi diferite, cu deosebiri de conținut în ceea ce privește procedura, nu se poate considera că participarea procurorului în cadrul uneia dintre proceduri ar fi de natură să creeze o anumită discriminare sau să afecteze imparțialitatea instanței. În ceea ce privește raporturile constituționale dintre procuror și ministrul

justiției, acestea, în orice caz, nu pot fi considerate de natură să afecteze imparțialitatea instanței, întrucât procurorul nu intră în compunerea completului de judecată. Singurii care „spun dreptul”, care decid în cauză, tranșează litigiul, sunt judecătorii care compun acest complet, procurorul având un cu totul alt rol în desfășurarea procesului, și anume acela prevăzut de art. 130 alin. (1) din Constituție.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate, prin Decizia nr. 266 din 16 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 3 decembrie 2002, aceasta fiind respinsă ca neîntemeiată. Referitor la critica potrivit căreia Legea nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 ar încălca dispozițiile art. 74 alin. (1), raportat la art. 72 alin. (3) lit. j) din Constituție privind adoptarea legilor organice, Curtea a reținut că „Nici o dispoziție constituțională nu împiedică, însă, legiuitorul să adopte, pe calea unei legi ordinare, dispoziții de procedură sau referitoare la competența instanțelor de contencios administrativ, în măsura în care asemenea dispoziții nu contravin celor cuprinse în legea contenciosului administrativ și nu ar avea, astfel, caracterul unei modificări implicite a acesteia”. Prin aceeași decizie Curtea Constituțională s-a pronunțat și asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) fraza a doua și art. 12 alin. (1) fraza a treia din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001. S-a statuat, în acest sens, că „prezența procurorului în litigiile la care se referă dispozițiile criticate prin excepția de neconstituționalitate nu contravin dispozițiilor art. 130 din Constituție și nici celor ale art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, căci soluționarea acestor litigii se face de către instanțele judecătorești în cadrul unui proces public, contradictoriu și echitabil, în care procurorul nu are mai multe drepturi decât au părțile în proces și nici nu participă la deliberări pentru a influența în vreun fel hotărârea judecătorilor”. Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele Deciziei nr. 266/2002 își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continent Marine Enterprise” — S.A. din București în Dosarul nr. 497/2002 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 53

din 6 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eskimo” — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 4.871/2002 al Judecătoriei Satu Mare.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că dispozițiile art. 14 din Legea nr. 130/1999 nu interzic actualizarea cuantumului amenzii, în corelare cu creșterea indicelui inflației prin hotărâre a Guvernului. Faptul că în prezent nu mai este posibilă modificarea prin hotărâre a Guvernului a limitelor amenzilor stabilite prin lege nu are consecințe pentru trecut.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 4.871/2002 **Judecătoria Satu Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eskimo” — S.R.L. din Satu Mare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul art. 14 din Legea nr. 130/1999 este neconstituțional, deoarece este „invocat ca temei legal pentru aplicarea amenzii de 30.000.000 lei, întrucât H.G. nr. 238/2002, ca act normativ de sine stătător, nu poate constitui temei legal pentru aplicarea unei amenzi prevăzute de o lege”. Astfel, consideră autorul excepției, este încălcat art. 107 alin. (2) din Constituție.

Judecătoria Satu Mare consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În argumentarea punctului de vedere exprimat se arată că, în realitate, „excepția de neconstituționalitate vizează textul alin. (4) al art. 8 din Ordonanța Guvernului

nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, text conform căruia «Limitele amenzilor prevăzute în actele normative care conțin reglementări cu privire la stabilirea și sancționarea unor fapte ce constituie contravenții, precum și limitele minime și maxime ale amenzilor prevăzute la alin. (2) și (3) pot fi reduse sau majorate prin hotărâri ale Guvernului», alineat care însă nu se mai regăsește în cuprinsul art. 8, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 180/2002 pentru aprobarea acestei ordonanțe“. Potrivit punctului de vedere al Guvernului, „chiar dacă, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, dispozițiile alin. (4) al art. 8 nu mai sunt în vigoare“, majorarea limitelor amenzilor contravenționale nu înseamnă modificarea, ci actualizarea cuantumului acestei amenzi, în corelare cu creșterea indicelui inflației. În consecință, realizarea acestei măsuri, prin hotărâre a Guvernului, adoptată în baza și în executarea legii, „nu încalcă [...] nici o dispoziție constituțională, de vreme ce asigură menținerea semnificației prevederilor legale inițiale, adoptate de legiuitor“. De altfel, mai arată Guvernul, autorul excepției „nici nu indică care sunt dispozițiile constituționale pe care le consideră a fi încălcate prin textul legal criticat“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 14 din Legea nr. 130 din 20 iulie 1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 27 iulie 1999, în forma actuală, care, „în urma modificării intervenite prin H.G. nr. 238/2002, prevede cuantumului amenzii între 30.000.000—60.000.000 lei, față de forma inițială a legii care prevede un cuantum între 3.000.000—6.000.000 lei“.

Potrivit dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1999, „Nerespectarea de către angajator a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4 alin. (5), art. 8, art. 9 și ale art. 10 alin. (2) din prezenta lege constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 3.000.000 lei la 6.000.000 lei“.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Conform art. III din Hotărârea Guvernului nr. 238 din 13 martie 2002 pentru majorarea limitelor amenzilor contravenționale prevăzute de Legea protecției muncii nr. 90/1996, republicată, de Legea nr. 108/1999 pentru

înființarea și organizarea Inspecției Muncii, precum și de Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, „*Limitele amenzilor contravenționale prevăzute la art. 14 [...] din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă [...], cu modificările și completările ulterioare, se majorează după cum urmează: a) de la 30.000.000 lei la 60.000.000 lei, pentru cele stabilite la art. 14 [...]*”. Așa cum rezultă din preambulul Hotărârii Guvernului, aceasta a fost emisă în temeiul art. 8 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, text potrivit căruia „*Limitele amenzilor prevăzute în actele normative care conțin reglementări cu privire la stabilirea și sancționarea unor fapte ce constituie contravenții, precum și limitele minime și maxime ale amenzilor prevăzute la alin. (2) și (3) [care se referă la contravențiile stabilite prin hotărâri ale Guvernului și la cele stabilite prin hotărâri ale consiliilor locale, județene și ale Consiliului General al Municipiului București] pot fi reduse sau majorate periodic prin hotărâri ale Guvernului*”.

Totodată Curtea constată că prin punctul 6 al articolului unic din Legea nr. 180 din 11 aprilie 2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, articolului 8 din ordonanță i s-a dat un alt conținut privind limitele maxime ale amenzilor (în general mai ridicat), dispărând astfel dispozițiile cuprinse în fostul alineat (4) al articolului, care permitea ca prin hotărâre a Guvernului să fie reduse sau majorate periodic limitele amenzilor prevăzute în actele normative care conțin reglementări cu privire la stabilirea și sancționarea unor fapte ce constituie contravenții, precum și limitele minime și maxime ale amenzilor prevăzute la alin. (2) și (3) ale art. 8 din ordonanță. Astfel, după intrarea în vigoare a Legii privind aprobarea, cu modificări și completări, a Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, nu mai este posibilă modificarea prin hotărâre a Guvernului a limitelor amenzilor stabilite prin lege.

În consecință, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, 25 iunie 2002, dispozițiile fostului alin. (4) al Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor nu mai erau în vigoare, ca efect al Legii nr. 180/2002.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eskimo” — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 4.871/2002 al Judecătoria Satu Mare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea activităților și amplasamentelor punctelor de lansare ale Unității-pilot de combatere a căderilor de grindină Prahova, pentru etapa a IV-a — 2003 a Programului de realizare a Sistemului național antigrindină și de stimulare a precipitațiilor**

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă activitățile și amplasamentele punctelor de lansare ale Unității-pilot de combatere a căderilor de grindină Prahova, ce se finanțează în anul 2003 de la bugetul de stat, pentru etapa a IV-a — 2003 a Programului de realizare a Sistemului național antigrindină și de stimulare a precipitațiilor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Sumele pentru finanțarea activităților etapei a IV-a — 2003 a Programului de realizare a Sistemului

național antigrindină și de stimulare a precipitațiilor, prevăzute în anexă, se asigură din fondurile alocate cu această destinație în bugetul pentru anul 2003 al Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor.

Art. 3. — Regulamentul de organizare și funcționare a Unității-pilot de combatere a căderilor de grindină Prahova se aprobă prin ordin comun al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului apelor și protecției mediului.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

Ministrul apelor și protecției mediului,
Petru Lificiu

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 4 martie 2003.
Nr. 254.

ANEXĂ

ACTIVITĂȚI ȘI AMPLASAMENTE
pentru Programul de realizare a Sistemului național antigrindină și de stimulare a precipitațiilor
— Etapa a IV-a — 2003 —

Nr. crt.	Denumirea activității	Fonduri pentru finanțarea activităților (milioane lei)	Termen final de realizare	Unitatea executantă	Unitatea beneficiară	Observații
1.	Execuție de rachete antigrindină pentru testarea operațională a Unității-pilot de combatere a căderilor de grindină Prahova	10.000	— 30 aprilie 2003 pentru primul lot de rachete; — 30 septembrie 2003 pentru ultimul lot de rachete	Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	

Nr. crt.	Denumirea activității	Fonduri pentru finanțarea activităților (milioane lei)	Termen final de realizare	Unitatea executantă	Unitatea beneficiară	Observații
2.	Tehnologie de combatere a grindinei (Trageri experimentale de combatere în perioada aprilie-septembrie)	1.600	— 30 octombrie 2003	Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A. I.N.M.H.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	Trageri test de combatere
3.	Execuția rachetei de sondaj izotermic	2.000	— 30 iulie 2003	Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	
4.	Finalizarea și dotarea punctului de comandă și incintă pentru unitatea-pilot	11.200	— 30 aprilie 2003	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	Continuarea activității din 2002
5.	Testarea operațională a unității-pilot în vederea omologării	3.900	— 30 octombrie 2003	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A. I.N.M.H.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	
6.	Asigurarea și amenajarea mijloacelor de transport speciale pentru unitatea-pilot (transport rachete și instalații de lansare, reparații și intervenții)	1.600	— 15 aprilie 2003	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	
7.	Extinderea unității-pilot în județul Prahova cu punctele de lansare: Tâtaru, Mehedința (finalizare), Câmpina, Tohani	6.400	— 20 decembrie 2003	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	
8.	Extinderea unității-pilot în județul Buzău cu două puncte de lansare: Pietroasele și Viperești	4.500	— 30 noiembrie 2003	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A. I.N.M.H.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	
9.	Studii și cercetări privind tehnologia de stimulare a precipitațiilor	1.300	— 30 noiembrie 2003	Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești” — S.A. I.N.M.H.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	

Nr. crt.	Denumirea activității	Fonduri pentru finanțarea activităților (milioane lei)	Termen final de realizare	Unitatea executantă	Unitatea beneficiară	Observații
10.	Studii și documentații pentru Unitatea de combatere a căderilor de grindină „Moldova“	1.500	— 20 decembrie 2003	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova Societatea Comercială „Electromecanica Ploiești“ — S.A. I.N.M.H.	Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară Prahova	
Total general fonduri solicitate în 2003: 44.000 milioane lei						

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Statutului antrenorului

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 60 alin. (2) din Legea educației fizice și sportului, nr. 69/2000,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Statutul antrenorului, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul tineretului și sportului,
Nicolae Ion Anton Mărășescu,
secretar de stat

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

Ministrul educației și cercetării,
Ecaterina Andronescu

București, 4 martie 2003.
Nr. 255.

ANEXĂ

STATUTUL ANTRENORULUI

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Pregătirea sportivă, în forme organizate, potrivit legii, se asigură de persoane atestate în domeniu prin diplomă de licență, diplomă de absolvire sau certificat de absolvire, recunoscute în condițiile legii.

Art. 2. — *Antrenorul* este persoana atestată într-o anumită ramură de sport pe baza diplomei de licență, a diplomei de absolvire sau a certificatului de absolvire, după caz.

CAPITOLUL II Formarea antrenorului

Art. 3. — Formarea antrenorului se realizează în cadrul:

a) instituțiilor de învățământ superior de lungă durată, cu specializarea „educație fizică și sport“, acreditate sau autorizate în condițiile legii;

b) instituțiilor de învățământ superior de scurtă durată, cu specializarea „măiestrie sportivă“, acreditate sau autorizate în condițiile legii;

c) școlilor postliceale de antrenori, acreditate sau autorizate în condițiile legii.

Art. 4. — (1) Ocupația de antrenor se atestă cu carnetul de antrenor.

(2) Absolvenții instituțiilor de învățământ superior și ai școlilor postliceale de antrenori, acreditate sau autorizate în condițiile legii, pot obține carnetul de antrenor pe baza diplomei de licență, a diplomei de absolvire sau a certificatului de absolvire, după caz, care atestă specializarea în ramura de sport respectivă.

(3) Absolvenții unei instituții de învățământ superior de lungă durată, acreditată sau autorizată în condițiile legii, cu specializarea „educație fizică și sport“, pot obține carnetul de antrenor și la o a doua ramură de sport dacă au promovat examenul pentru a doua specializare.

Art. 5. — Carnetul de antrenor se eliberează la cerere, conform prevederilor legale în vigoare.

CAPITOLUL III

Clasificarea ocupației de antrenor. Promovarea antrenorului

Art. 6. — (1) Ocupația de antrenor se clasifică în următoarele categorii:

- a) antrenor categoria I;
- b) antrenor categoria a II-a;
- c) antrenor categoria a III-a;
- d) antrenor categoria a IV-a;
- e) antrenor categoria a V-a.

(2) Promovarea într-o categorie superioară de clasificare se face la cererea persoanei interesate, adresată federației sportive naționale, cu respectarea criteriilor prevăzute pentru fiecare categorie. La solicitarea federațiilor sportive naționale, Centrul Național de Formare și Perfecționare a Antrenorilor, denumit în continuare *CNFPFA*, unitate în subordinea Ministerului Tineretului și Sportului, organizează examene de promovare în categorii superioare de clasificare, în colaborare cu federațiile sportive naționale respective și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în condițiile legii.

(3) Categoria I se acordă antrenorului de categoria a II-a, care, după un stagiu de minimum 4 ani efectuat în această categorie, a fost declarat reușit la examenul de promovare. Se poate înscrie la examenul de promovare antrenorul care:

— a promovat cursul de perfecționare pentru antrenorii de categoria a II-a, organizat de *CNFPFA* în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în condițiile legii;

— a obținut minimum nota 8 la inspecția de specialitate.

(4) Categoria a II-a se acordă antrenorului de categoria a III-a, care, după un stagiu de minimum 3 ani efectuat în această categorie, a fost declarat reușit la examenul de promovare. Se poate înscrie la examenul de promovare antrenorul care:

— a promovat cursul de perfecționare pentru antrenorii de categoria a III-a, organizat de *CNFPFA* în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în condițiile legii;

— a obținut minimum nota 7 la inspecția de specialitate.

(5) Categoria a III-a se poate acorda:

a) absolventului unei instituții de învățământ superior de lungă durată cu specializarea „educație fizică și sport“, acreditată sau autorizată în condițiile legii, care a promovat examenul de licență sau de diplomă și s-a specializat într-o ramură de sport;

b) antrenorului de categoria a IV-a, care, după un stagiu de minimum 2 ani efectuat în această categorie, a fost declarat reușit la examenul de promovare. Se poate înscrie la examenul de promovare antrenorul care:

— a promovat cursul de perfecționare pentru antrenorii de categoria a IV-a, organizat de *CNFPFA* în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în condițiile legii. *CNFPFA* poate delega competența organizării acestor cursuri direcțiilor pentru tineret și sport județene și a municipiului București, iar federațiile sportive naționale, prin statutul propriu, pot delega competența organizării acestor cursuri asociațiilor județene pe ramură de sport;

— a obținut minimum nota 6 la inspecția de specialitate.

(6) Categoria a IV-a se poate acorda:

a) absolventului instituțiilor de învățământ superior de scurtă durată, acreditate sau autorizate în condițiile legii, cu diplomă de absolvire și care s-a specializat într-o ramură de sport;

b) absolventului unei instituții de învățământ superior de lungă durată, acreditată sau autorizată în condițiile legii, cu specializarea „educație fizică și sport“, care a promovat examenul pentru a doua specializare, organizat de *CNFPFA* în colaborare cu federațiile sportive naționale și instituțiile de învățământ superior acreditate sau autorizate în condițiile legii. Se poate înscrie la examenul pentru obținerea celei de a doua specializări absolventul care:

— are categoria I de clasificare sportivă la sporturile individuale și categoria a II-a de clasificare sportivă la jocurile sportive — în specializarea respectivă; sau

— în timpul studiilor universitare a obținut minimum nota 7 la disciplina respectivă;

c) antrenorului de categoria a V-a, care, după un stagiu de minimum un an efectuat în această categorie, a fost declarat reușit la examenul de promovare. Se poate înscrie la examenul de promovare antrenorul care:

— a promovat cursul de perfecționare pentru antrenorii de categoria a V-a, organizat de *CNFPFA* în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în

condițiile legii. CNFPA poate delega competența organizării acestor cursuri direcțiilor pentru tineret și sport județene și a municipiului București, iar federațiile sportive naționale, prin statutul propriu, pot delega competența organizării acestor cursuri asociațiilor județene pe ramură de sport.

(7) Categoria a V-a se acordă:

a) absolventului unei școli postliceale de antrenori cu durata minimă de 2 ani, acreditată sau autorizată în condițiile legii, cu diplomă sau certificat de absolvire și care s-a specializat într-o ramură de sport;

b) absolventului unei instituții de învățământ superior de lungă durată, acreditată sau autorizată în condițiile legii, cu specializarea „educație fizică și sport“, care:

— a promovat examenul pentru a doua specializare organizat de CNFPA, în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în condițiile legii;

— nu are categorie de clasificare sportivă în specializarea respectivă;

— în timpul studiilor universitare nu a studiat această disciplină.

Art. 7. — (1) Înscrierea antrenorilor la examenul de promovare în categorii de clasificare se face în baza unui dosar care trebuie să cuprindă:

a) cererea de înscriere la examenul de promovare, avizată de conducerea structurii sportive la care este angajat;

b) aprobarea federației sportive naționale;

c) confirmarea promovării formei de perfecționare specifice acelei categorii de antrenori din care face parte;

d) o lucrare metodico-științifică realizată de candidat și avizată de federația sportivă națională. Federația sportivă națională stabilește tematica și criteriile de elaborare a lucrărilor metodico-științifice, diferențiat, în funcție de categoria de clasificare căreia i se adresează;

e) recomandarea structurii sportive unde își desfășoară activitatea, avizată de direcția pentru tineret și sport județeană sau a municipiului București;

f) copie xerox de pe carnetul de antrenor, cu viza anuală la zi;

g) pentru examenul de promovare la categoriile I, a II-a și a III-a, se anexează raportul de inspecție.

(2) Raportul de inspecție prevăzut la alin. (1) lit. g) va fi efectuat de către o comisie formată din 2 specialiști în ramura de sport respectivă, numiți de Colegiul antrenorilor al federației sportive naționale care, prin statutul propriu, poate delega această competență asociațiilor județene pe ramură de sport, și conducătorul structurii sportive unde este angajat antrenorul. Comisia va asista antrenorul la minimum două lecții de antrenament. Conținutul inspecției de specialitate se stabilește de fiecare federație sportivă națională, în funcție de categoria de antrenori căreia i se adresează, și vizează cel puțin următoarele aspecte ale activității antrenorului:

— numărul de sportivi legitimați la nivelul secției;

— numărul de sportivi promovați la nivelurile superioare;

— numărul de sportivi componenți ai loturilor naționale și olimpice;

— rezultatele la competițiile din calendarul intern și internațional — analizarea obiectivelor planificate și a celor realizate la aceste competiții;

— aprecieri asupra conținutului metodic al lecțiilor de antrenament — eficiența metodelor și mijloacelor folosite, gradul de individualizare, concordanța dintre conținutul lecțiilor și documentele de planificare ale antrenamentului sportiv.

Art. 8. — Pentru promovarea într-o categorie superioară de clasificare, examenele de atestare a competenței constau în verificarea cunoștințelor prin probe de specialitate, stabilite de CNFPA în colaborare cu federația sportivă națională și cu instituțiile de învățământ superior de specialitate, acreditate sau autorizate în condițiile legii.

Art. 9. — Antrenorul din categoriile a II-a și a III-a, cu rezultate deosebite, de nivel internațional, în activitatea sportivă, poate beneficia, la propunerea federațiilor sportive naționale de specialitate, de reducere cu un an a stagiului minim prevăzut în prezentul statut pentru prezentarea la examenele de promovare, dacă a pregătit cel puțin 2 ani sportivi — pentru sporturile individuale — și a pregătit cel puțin un an o echipă — pentru jocurile sportive de echipă — care au obținut următoarele performanțe sportive:

a) locurile I—IX la Jocurile Olimpice;

b) locurile I—VI la Campionatele Mondiale și Campionatele Europene de seniori;

c) locurile I—III la Campionatele Mondiale și Campionatele Europene de cadeți, juniori, tineret, la finalele de cupe mondiale și cupe europene;

d) calificarea la turneele finale — pentru jocurile sportive de echipă.

Art. 10. — Se consideră vechime în ocupația de antrenor perioada de activitate în specialitate, efectuată în:

a) structurile sportive recunoscute în condițiile legii;

b) Ministerul Tineretului și Sportului și unitățile din subordinea acestuia;

c) alte organizații sportive naționale;

d) compartimentele de specialitate din cadrul organelor administrației publice centrale sau locale.

Art. 11. — Pentru rezultatele de excepție în activitate, indiferent de categoria de clasificare, la propunerea federației sportive naționale de specialitate, antrenorul poate primi titlul onorific de „antrenor emerit“ în baza criteriilor elaborate și aprobate prin ordin al ministrului tineretului și sportului, în condițiile legii.

CAPITOLUL IV

Formarea continuă a antrenorilor. Perfecționarea pregătirii profesionale

Art. 12. — Formarea continuă a antrenorilor se face prin cursuri de perfecționare și stagii de pregătire, organizate de federațiile sportive naționale împreună cu instituțiile de învățământ superior, acreditate sau autorizate în condițiile legii.

Art. 13. — Pentru promovarea într-o categorie superioară antrenorul trebuie să parcurgă, în funcție de categoria de clasificare, un curs de perfecționare organizat de:

a) CNFPA în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior, acreditate sau autorizate în condițiile legii, pentru promovarea la categoria I și la categoria a II-a de antrenor;

b) CNFPA în colaborare cu federațiile sportive naționale și cu instituțiile de învățământ superior, acreditate sau autorizate în condițiile legii, pentru promovarea la categoria a III-a și la categoria a IV-a de antrenor. CNFPA poate delega competența organizării acestor cursuri direcțiilor pentru tineret și sport județene și a municipiului București, iar federațiile sportive naționale, prin statutul propriu, pot delega competența organizării acestor cursuri asociațiilor județene pe ramură de sport.

Art. 14. — (1) Antrenorii care au obținut categoria I trebuie să promoveze, cel puțin o dată la 4 ani, o formă de perfecționare profesională organizată de federațiile sportive naționale în colaborare cu Centrul Național de Formare și Perfecționare a Antrenorilor și cu instituțiile de învățământ superior, acreditate sau autorizate în condițiile legii.

(2) Participarea la formele de perfecționare organizate condiționează promovarea profesională.

CAPITOLUL V

Drepturile și obligațiile antrenorului

Art. 15. — Pentru activitatea depusă antrenorul beneficiază de drepturi salariale și de alte drepturi, stabilite potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

Art. 16. — Antrenorul are următoarele drepturi:

a) să fie promovat în categorii superioare de clasificare și în funcții administrative, în raport cu pregătirea profesională, cu rezultatele obținute sau cu cerințele unității sportive, în condițiile legii;

b) să fie nominalizat de federația sportivă națională de specialitate ca antrenor al lotului național de juniori, tineret sau seniori, potrivit competenței profesionale;

c) să beneficieze de condiții corespunzătoare de muncă și protecție socială în condițiile legii;

d) să fie nominalizat de federațiile sportive naționale în propriile colective tehnice;

e) să facă parte din organisme interne și internaționale de specialitate, să participe la consfătuiri, cursuri și conferințe naționale și internaționale de specialitate;

f) să fie membru în asociații profesionale sau în alte organizații, în scopul reprezentării intereselor proprii, perfecționării pregătirii profesionale și protejării statutului antrenorului;

g) să primească premii, prime, titluri și distincții, în condițiile legii.

Art. 17. — Antrenorul are următoarele obligații:

a) să fie loial și devotat profesiei alese;

b) să realizeze pregătirea și participarea sportivilor la competițiile interne și internaționale cuprinse în calendar;

c) să realizeze selecția, inițierea, pregătirea și perfecționarea tinerelor talente pentru sportul de performanță;

d) să aplice, în procesul de antrenament, linia metodică și cerințele stabilite de federația sportivă națională de specialitate;

e) să promoveze spiritul de fair-play, să combată fenomenul de dopaj, acțiunile de violență;

f) să cunoască și să respecte normele de securitate, protecție și igiena muncii;

g) să contribuie, prin lucrări de specialitate proprii la îmbunătățirea teoriei și metodicii antrenamentului în ramura de sport în care activează;

h) să participe periodic, la una din formele de perfecționare organizate, pentru a fi la curent cu cerințele și dezvoltarea ramurii sportive;

i) să își îndeplinească obiectivele de performanță stabilite anual de conducerea instituției unde este salariat;

j) alte obligații prevăzute în contractul individual de muncă.

CAPITOLUL VI

Angajarea antrenorului

Art. 18. — Angajarea antrenorului se face cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

Art. 19. — Delegarea, detașarea sau încetarea activității unui antrenor angajat în structuri sportive pentru a conduce pregătirea loturilor olimpice și naționale sau alte activități de interes național se efectuează cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare privitoare la încheierea, modificarea și încetarea contractelor individuale de muncă.

CAPITOLUL VII

Evaluarea și aprecierea activității antrenorului. Recompense și sancțiuni

Art. 20. — Evaluarea și aprecierea activității antrenorului se fac de către angajator, în conformitate cu legislația în vigoare.

Art. 21. — (1) Antrenorul cu rezultate deosebite în activitatea sportivă poate primi de la structurile sportive angajatoare premii și alte recompense materiale, potrivit prevederilor contractului individual/colectiv de muncă și legislației în vigoare.

(2) Structurile sportive la care sunt angajați antrenori pot stabili și alte forme de recompense pentru merite deosebite în activitate, în condițiile legii.

Art. 22. — Încălcarea de către antrenor a prezentului statut, a regulamentelor federației sportive naționale de specialitate, a regulamentelor structurii sportive unde este angajat, a obligațiilor contractuale, a normelor de comportament se sancționează în condițiile legii.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Art. 23. — Prevederile prezentului statut se aplică tuturor antrenorilor în activitate, indiferent de ramura de sport, categoria de clasificare și de structura sportivă unde își desfășoară activitatea.

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIE**privind concentrarea economică realizată de LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A.
prin dobândirea controlului unic direct asupra Societății Comerciale
LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București**

În baza:

1. Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;
2. Legii concurenței nr. 21/1996;
3. prevederilor Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;
4. prevederilor Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
5. Instrucțiunilor cu privire la definirea pieței relevante în scopul stabilirii părții substanțiale de piață;
6. Instrucțiunilor date în aplicarea art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu privire la calculul taxei de autorizare a concentrărilor economice;
7. Notificării concentrării economice, înregistrată cu nr. RS—347 din 20 decembrie la Consiliul Concurenței;
8. actelor și lucrărilor din Dosarul cauzei nr. RS—347 din 20 decembrie 2002;
9. Notei Departamentului bunuri industriale cu privire la concentrarea economică notificată;

având în vedere următoarele:

1. Concentrarea economică s-a realizat la data de 6 decembrie 2002 prin achiziționarea de către LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. de la Societatea Comercială ARCOM — S.A. București a unui pachet de acțiuni reprezentând 40% din capitalul social al Societății Comerciale LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București.

Anterior realizării acestei operațiuni, LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. deținea la Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București un pachet de acțiuni reprezentând 50% din capitalul social al acestei societăți. Acest pachet a fost obținut de LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. prin înființarea, împreună cu Societatea Comercială ARCOM — S.A. București, a societății în comun concentrative Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București. Această operațiune de concentrare economică a fost autorizată prin Decizia președintelui Consiliului Concurenței nr. 44 din 22 februarie 2001.

2. Societatea achizitoare, LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A., conduce Divizia Gips din cadrul Grupului LAFARGE. Grupul LAFARGE este prezent pe piața românească prin Societatea Comercială LAFARGE ROMCIM — S.A. București, societate care activează în principal pe piețele materialelor de construcții.

3. Societatea achiziționată, Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București, are ca obiect principal de activitate producerea și comercializarea panourilor de gips carton.

4. Piața relevantă aferentă concentrării economice a fost definită ca fiind piața panourilor de gips carton pe întregul teritoriu al României.

5. Segmentul deținut de LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. pe piața panourilor de gips carton pe întregul teritoriu al României este de fapt cota de piață a Societății Comerciale LAFARGE ARGOM GIPS — S.A. București, anterior realizării operațiunii de concentrare economică. Pe piața relevantă definită, în anul 2002, cota de piață deținută de Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București a avut valoarea de circa 25%.

6. Prin concentrarea economică realizată segmentul deținut de LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. pe piața relevantă definită nu se modifică, întrucât, anterior dobândirii controlului unic asupra Societății Comerciale LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București, societatea achizitoare era prezentă pe această piață prin Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București, societatea la care deținea controlul în comun împreună cu Societatea Comercială ARCOM — S.A. București. Nici LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. și nici o altă societate aparținând Grupului LAFARGE nu mai controlează alte societăți comerciale active pe piața relevantă definită.

7. Pe piața relevantă definită oferta este reprezentată de Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București, ca producător autohton, și de societăți comerciale importatoare.

8. Pe piața relevantă definită cererea este reprezentată de agenți economici care își desfășoară activitatea în domeniul construcțiilor. În anul 2002 Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București nu a realizat exporturi de plăci de gips carton.

9. Operațiunea de concentrare economică realizată de LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A. prin dobândirea controlului unic direct la Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București nu creează și nu consolidează o poziție dominantă și nu are ca efect restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței,

președintele Consiliului Concurenței d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996 și pct. 124 din cap. II, partea a II-a din Regulamentul privind autorizarea concentrărilor economice, se autorizează concentrarea economică notificată, constatându-se că, deși operațiunea noti-

ficată cade sub incidența legii, nu există motive pentru a fi refuzată.

Art. 2. — Taxa de autorizare, prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea nr. 21/1996, este de 119.749.000 lei și se va plăti cu ordin de plată în contul nr. 361280051300, deschis la Banca Națională a României — Sucursala

Municipiului București, beneficiar Trezoreria sectorului 1, cu mențiunea „Taxe și tarife pentru eliberarea de licențe și autorizații de funcționare“. Pe versoul ordinului de plată, în rubrica „Cod cont“, se va înscrie contul nr. 20.17.01.03.

Taxa de autorizare se va plăti în termen de 30 de zile de la data comunicării prezentei decizii. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Prezenta decizie devine aplicabilă de la data comunicării acesteia către părți.

Art. 4. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată, conform dispozițiilor art. 52 alin. (3) din Legea nr. 21/1996, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ.

Art. 5. — În conformitate cu prevederile art. 62 alin. (1) din Legea nr. 21/1996, prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala Societății Comerciale LAFARGE ARCOM GIPS — S.A. București.

Art. 6. — Departamentul bunuri industriale și Secretariatul general al Consiliului Concurenței vor urmări ducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Art. 7. — Prezenta decizie se comunică de către Secretariatul general al Consiliului Concurenței către:

Societatea achizitoare:

LAFARGE GYPSUM INTERNATIONAL — S.A.
500, rue Marcel Demonque, Agroparc, 84915 Avignon
Cedex 9, France
Telefon: 33.4.32.44.41.99
Fax: 33.4.32.44.44.71

Prin împuternicit,

Avocat Ilinca Popovici
Tel. 201 12 00
Fax: 201 12 10

Societatea achiziționată:

Societatea Comercială LAFARGE ARCOM GIPS — S.A.
Str. Virgiliu nr. 81, sectorul 1, 77106 București
Telefon: 632 21 37, 638 20 44
Fax: 312 01 29.

Președintele Consiliului Concurenței,
Theodor Valentin Purcărea

București, 6 martie 2003.
Nr. 91.

Regia Autonomă Monitorul Oficial în pas cu timpul

Centrul pentru relații cu publicul
Șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sector 5, București

Tel.: 411.58.33
Fax: 410.77.36

E-mail: multimedia@ramo.ro
Website: www.monitoruloficial.ro

PROMPT, COMOD, MODERN ȘI UȘOR DE UTILIZAT

Prompt, comod, modern - prin **procurarea electronică** a Monitorului Oficial al României atât în sistem abonament, cât și selectiv, a anumitor numere ale Monitorului Oficial al României sau acte normative.

OPERATIVITATE

Transmiterea Monitorului Oficial al României se face prin **e-mail, zilnic**, pe măsura apariției acestuia, intrându-se în posesia lui în ziua tipării. Fiecare Monitor Oficial este cuprins într-un fișier de tip PDF și se citește cu Acrobat Reader, ceea ce înseamnă că pentru a recepționa și a utiliza informația legislativă vă este suficient contul de e-mail și Acrobat Reader, aplicație ce se poate lua **gratuit** de pe Internet (www.adobe.com).

DIVERSITATE

Abonament pe anul 2003 la Monitorul Oficial al României, **Partea I și Partea I bis** (numere incluse în abonament) - Legi, decrete, hotărâri și alte acte - **204 EUR** pentru monopost sau rețea.

În condițiile în care dispuneți de rețea, pentru fiecare utilizator final contravaloarea prestației este de **8 EUR/lună**, acordându-se o **reducere de 20%** pentru o rețea cu mai mult de 5 stații de lucru și o **reducere de 40%** pentru o rețea cu mai mult de 40 de stații de lucru. Cu ajutorul unui „motor de căutare” (inclusiv numai în abonamentul aferent anului 2003) se poate regăsi cu ușurință un act normativ din perioada 22 decembrie 1989 până la zi, după orice criteriu sau orice combinație de criterii de căutare, răspunsul foarte rapid constând în prezentarea actelor găsite - în funcție de criteriile de căutare selectate - cu menționarea titlului actului și a numărului Monitorului Oficial în care a fost publicat.

Abonament pe anul 2003 la Monitorul Oficial al României, **Partea I, în limba maghiară - 120 EUR.**

Abonament pe anul 2003 la Monitorul Oficial al României, **Partea a II-a - Dezbateri parlamentare - 192 EUR.**

Abonament pe anul 2003 la Monitorul Oficial al României, **Partea a III-a - Publicații și anunțuri - 60 EUR.**

Abonament pe anul 2003 la Monitorul Oficial al României, **Partea a IV-a - Publicații ale agenților economici - 228 EUR.**

Abonament pe anul 2003 la Monitorul Oficial al României, **Partea a VI-a - Achiziții publice - 192 EUR.**

Prin aceleași mijloace multimedia (e-mail, CD, dischete):

- **colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea I și Partea I bis** (numere incluse în abonament) **1989-2002 (319 EUR)**
- **selecții Monitorul Oficial, Partea I, Partea a II-a, Partea a III-a, Partea a IV-a, Partea a V-a, Partea a VI-a (0,08 EUR/pag.)**
- **versiunea electronică a lucrării "Actele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I - 22 dec. 1989 - 31 ian. 2002" - lucrare ce cuprinde titlurile actelor normative publicate în perioada menționată, cu indicarea actelor normative ce au adus modificări și/sau completări (15 EUR).**

Prețurile includ T.V.A.

Plata se face în lei, la cursul de schimb (B.N.R.) din ziua efectuării plății.

COLECȚII TEMATICE pe suport electronic

Legislație privind jocurile de noroc*	2,3 EUR
Legislație în domeniul asistenței medicale*	7,8 EUR
Legislație privind noemele de medicina muncii*	3,5 EUR
Legislație privind dezvoltarea regională a României și regimul zonelor defavorizate*	3,7 EUR
Legislația viei și vinului*	4,3 EUR
Legislație în domeniul silviculturii și protecției vântului*	9,1 EUR
Legislație privind investițiile directe și dezvoltarea activității economice*	0,7 EUR
Reglementări privind concesionările în domeniul sanitar-veterinar	1,4 EUR
Reglementări privind locuința - ediția a IV-a*	6,6 EUR
Sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale*	3 EUR
Întreprinderile mici și mijlocii*	4,1 EUR
Circulația pe drumurile publice	2,3 EUR
Reglementări privind circulația pe drumurile publice	5,8 EUR
Impozitul pe venit - ediția a IV-a	12,5 EUR
Reglementări privind taximetria și închirierea autoturismelor	1,1 EUR
Codul muncii	4,1 EUR

COLECȚII TRILINGVE pe suport electronic

	Preț în EUR/versiune			
	români	francezi	englezi	germani și spanoli
Vol.19 - Legea protecției mediului*	1,7	3,8	3,6	
Vol.20 - Reglementări privind locuințele trecute în proprietatea statului*	3,1	6,4	6,6	
Vol.22 - Organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ	1,8	3,8	3,8	
Vol.25 - Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe	2,1	4,4	4,2	
Vol.26 - Lege privind procedura reorganizării și lichidării judiciare*	1,4	3	3	
Vol.27 - Lege privind desășurarea în siguranță a activităților nucleare*	1,1	2,5	2,4	
Vol.28 - Legea apelor	2,4	5,4	5,1	
Vol.29 - Lege privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social	0,3		0,6	
Vol.30 - Lege privind desășurarea în siguranță a activităților nucleare*	1,1		2,5	2,5
Vol.31 - Amenajarea teritoriului național*	0,5		1	
Vol.32 - Societăți comerciale. Registrul comerțului*	3,6	7,8	7,7	
Vol.33 - Legislație bancară*	2,9	6,2	6,2	
Vol.34 - Asociații Poporului*	1,4	2,8	2,9	
Vol.35 - Dezvoltarea regională în România*	0,3	0,8	0,7	
Vol.37 - Proprietatea publică și concesionările	1	2,1	2,1	
Vol.38 - Prevenirea și sancționarea spălării banilor	0,4	0,8	0,8	
Vol.40 - Dezvoltarea regională în România și regimul zonelor defavorizate*	4	8,2	8,2	
Vol.41 - Investiții directe și dezvoltarea activității economice*	0,8	1,6	1,5	
Vol.42 - Ordinea publică, apărarea și siguranța națională	2	4,4	4,3	
Vol.43 - Consiliul Legislativ. Curtea Supremă de Justiție*	3,2	6,9	6,9	
Vol.44 - Accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică	0,6	1,3	1,2	
Vol.46 - Reglementări privind administrația publică locală și alegerile locale*	3,2	7,1	7,8	
Vol.47 - Asigurări și reasigurări în România	0,6	1,2	1,1	
Vol.48 - Fondul funciar*	7,2	15,3	14,8	
Vol.49 - Reglementări privind locuința*	3,3	7,1	6,8	
Vol.50 - Alegeri parlamentare și prezidențiale*	3,8	8,2	8,2	
Vol.51 - Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune*	1	2,2	2,2	
Vol.52 - Prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	0,5	1	1	
Vol.53 - Reglementări privind corupția și crima organizată	1,3	2,8	2,8	
Vol.54 - Legislație privind privatizarea societăților comerciale din turism*	0,7	1,4	1,4	1,4
Vol.55 - Statutul funcționarilor publici	2,1	4,4	4,2	
Vol.56 - Administrația publică locală*	4,1	8,5	8,5	
Vol.57 - Protecția copilului	5,6	11,8	11,6	
Vol.58 - Regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv*	1,4	2,8	2,7	
Vol.59 - Legislație privind notarii publici		6,2		6,4
Vol.60 - Reglementări privind întreprinderile mici și mijlocii - Societăți comerciale - cadru instituțional	4,6	10,1	9,4	
Vol.61 - Reglementări privind întreprinderile mici și mijlocii - Înregistrarea și autorizarea comercianților	4,8	9,8	9,8	
Vol.62 - Reglementări privind întreprinderile mici și mijlocii - Fiscalitatea	6	12	11,9	

* Aceste lucrări conțin acte normative care au fost ulterior modificate și/sau abrogate.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI - CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română - S.A. - Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro